



locuri fantastice pe care aveam să le descopăr într-o zi. Pe ai mei i-am anunțat despre planurile mele ambițioase defilând prin casă cu un tub de carton pe care-l țineam la ochi strigând „Pământ la orizont!“ și „Pregătiți-vă pentru debarcare!“, până când părinții mei m-au hâșăit afară. Cred că se temeau ca bunicul să nu-mi transmită un fel de boală a visătorului, incurabilă, de care să nu mă vindec niciodată – și fantasmagoriile astea să nu mă îndepărteze cumva de la preocupări mai practice –, așa că, într-o zi, mama s-a așezat lângă mine și mi-a explicat că nu puteam să mă fac explorator pentru că totul fusese deja descoperit. Mă născusem în secolul nepotrivit și mă simțeam tras pe sfoară.

M-am simțit și mai amăgit când mi-am dat seama că cele mai grozave povești ale Bunicului Portman nu puteau fi adevărate. Poveștile lui cele mai fanteziste erau tot timpul despre copilărie, despre faptul că s-a născut în Polonia, dar la doisprezece ani a fost trimis la un orfelinat din Țara Galilor. Când îl întrebam de ce a trebuit să-și părăsească părinții, răspundea mereu la fel: pentru că era urmărit de monștri. Polonia gemenă de ei, spunea bunicul.

– *Ce fel* de monștri? îl întrebam holbându-mă.

Schimbul ăsta de replici devenise un fel de ritual.

– Unii oribili, cocoșăți, cu pielea putrezită și ochi negri, îmi spunea. Și mergeau uite-așa!

Și se târa după mine imitând un monstru din filmele alea vechi, până când o luam la fugă râzând.

De fiecare dată când mi-i descria, inventa un nou detaliu înspăimântător: ba miroseau a gunoi intrat în putrefacție, ba erau invizibili, dar aveau umbre; în gurile lor se ascundea un ghem de tentacule viermuinde pe care le puteau azvârli după tine într-o clipită și puteau să te tragă spre maxilarele lor puternice. În scurt timp am început să adorm greu, imaginația mea hiperactivă transformând scârțâitul roților pe pavajul ud în respirație zgomotoasă sau umbrele de sub ușă în tentacule negre, încolăcite. Îmi era frică de

monștri, dar mi se părea grozav că bunicul meu se luptase cu ei și-i învinsese, că supraviețuise și putea să-mi povestească totul.

Dar și mai fanteziste erau poveștile lui despre viața din orfelinatul din Țara Galilor. Era un loc fermecat, îmi spunea bunicul, merit să-i adăpostească pe copiii de monștri, pe o insulă unde soarele strălucea în fiecare zi și nimeni nu se îmbolnăvea și nimeni nu murea. Toți trăiau împreună într-o casă mare, păzită de o pasăre bătrână și înțeleaptă – cel puțin așa suna povestea. Dar când am mai crescut, am început să mă îndoiesc.

– *Ce fel* de pasăre? l-am întrebat într-o după-amiază, aruncându-i o privire neîncredătoare peste masa pe care jucam cărți și pe care mă lăsa mereu să câștig la Monopoly. Aveam șapte ani.

– Un șoim mare care fuma pipă, îmi spuse.

– Probabil mă crezi prost, Bunicule!

Frunzări teancul de bancnote portocalii și albastre micșorat.

– Nu, Yakob. N-aș crede asta despre tine niciodată.

Știam că îl jignisem, pentru că accentul polonez de care nu reușise niciodată să scape cu adevărat ieșise din ascunziș, astfel încât „n-aș“ deveni „n-aj“ și „așa ceva“ se transformă în „aja șeva“. Simțindu-mă cu musca pe căciulă, am zis că merită să-i mai dau o șansă.

– Dar de ce voiau să-ți facă rău monștrii ăia?

– Pentru că nu eram ca restul oamenilor. Eram deosebiți.

– Deosebiți în ce fel?

– În toate felurile, spuse. Era o fată care putea să zboare, un băiat care avea albine în el și un frate și o soră care puteau să ridice ditamai pietroaiile deasupra capului.

Nu puteai să-ți dai seama dacă vorbea serios. Pe de altă parte, bunicul meu nu prea știa să spună bancuri. Se încruntă, citindu-mi îndoiala de pe chip.

– Bine, nu trebuie să mă crezi, spuse. Dar să știi că am fotografii!

Împinse în spate șezlongul și se duse în casă, lăsându-mă singur pe veranda din spatele casei, protejată cu plasă pentru țânțari. Se întoarse după un minut cu o cutie veche pentru trabucuri. M-am aplecat în față ca să văd mai bine, în timp ce bunicul scotea patru fotografii mototolite și îngălbenite.

Prima era o fotografie ștearsă, reprezentând un rând de haine care păreau a fi goale pe dinăuntru. Sau poate că persoana respectivă nu avea cap.

– Bineînțeles că are cap! spuse rânjind bunicul meu. Doar că nu se vede.

– De ce nu? E invizibil?

– Te duce capul, nu glumă! spuse ridicându-și sprâncenele, surprins parcă de perspicacitatea mea. Îl chema Millard. Ciudat copil! Uneori îmi spunea: „Auzi, Abe? Știi ce-ai făcut azi“, și-mi spunea pe unde am umblat, ce am mâncat, dacă m-am scobit sau nu în nas când mi s-a părut că nu mă vede nimeni. Uneori se ține pe urmele tale, ca un șoricel, fără haine, ca să nu-l observi – și doar se uita la tine!

Își scutură capul.

– Ce chestie! Nu-i așa?

Îmi mai strecură în mână o fotografie. Îmi lăsă răgaz să mă uit și mă întrebă:

– Ei bine? Ce vezi?

– O fetiță?

– Și?

– Poartă o coroană.

Bunicul arătă cu degetul spre baza fotografiei.

– Și picioarele?

Am apropiat fotografia. Picioarele fetei nu atingeau pământul. Dar nu părea să fi sărit în sus – părea că plutește în aer. Am rămas ca la dentist.

— Zboară!

— Ești pe aproape, spuse bunicul meu. Levitează. Doar că nu reușea să se controleze prea bine, așa că din când în când o legam cu o sfoară ca să nu zboare prea departe!

Am rămas cu privirea ațintită asupra chipului bântuitor, ca de păpușă.

— E pe bune?

— Bineînțeles, spuse îmbufnat, luând fotografia și întinzându-mi o alta, de data asta a unui băiat costeliv care ținea un bloc de piatră. Victor și sora lui nu erau prea deștepți, spuse, dar, mamă, ce puternici erau!

— Nu *pare* puternic, am spus, observând brațele sfrijite ale băiatului.

— Era puternic, crede-mă. Am încercat să-l înving la skanderbeg, dar era să-mi rupă mâna!

Dar cea mai ciudată fotografie era ultima. Era o poză reprezentând ceafa cuiva, pe care a fost pictată o față.

M-am holbat la ultima fotografie, în timp ce Bunicul Portman îmi explica:

— Avea două guri, vezi? Una în față și una în spate. De asta s-a îngrășat atât de tare!

— Dar e un truc! am spus. Fața aia e pictată.

— Sigur, *vopsea* era de fațadă. Era pentru un spectacol de circ. Dar îți spun, chiar avea două guri. Nu mă crezi?

Am căzut pe gânduri, uitându-mă la poze și apoi la chipul bunicului meu care părea cât se poate de sincer și de deschis. Ce motive să fi avut să mintă?

— Te cred.

Și chiar l-am crezut – câțiva ani, cel puțin –, deși mai mult pentru că am vrut să cred, așa cum majoritatea copiilor de vârsta mea voiau să creadă în Moș Crăciun. Ne agățăm de basmele noastre până când nu ne mai permitem să credem în ele, lucru care pentru mine s-a întâmplat în clasa a doua, când Robbie Jensen m-a făcut de râs în fața unei mese pline de fete, în timpul prânzului, declarând că încă mai credeam în zâne. Meritam asta, presupun, pentru













